

Hồi thứ tám mươi bảy

Vạn thú sơn trang

Lúc bấy giờ tuyết đổ không dừng, mặt đất trải thành một thảm trắng xóa lung linh. Quách Tường thấy trên mười con ngựa từ sau vườn núi đi đến, con cao con thấp có chín người ngồi chễm chệ trên lưng, còn dư ra vài con đã đóng sẵn yên lặc.

Lão lùn đầu to kéo Quách Tường vượt qua đầu hai tuần mã có đóng sẵn yên lặc, với tay chớp mạnh hai sợi dây cương và nhắc bổng Quách Tường để lên yên một con, còn lão ngồi một con, và hét to!

- Chạy mau!

Trên mười con tuần mã tranh nhau phóng vó mạnh, theo hướng Tây Bắc mà lướt tới.

Quách Tường để mắt quan sát thấy trong bọn chín người này khí thế rất hung hăng. Trong số chín người có hai lão phụ nhân, còn bảy người là nam nhân. Hai bà lão phụ, một bà vận áo đỏ quần hồng, toàn thân như ngọn đuốc đỏ rực trên nền tuyết trắng. Còn một bà sồn sồn vẻ mặt uy nghi.

Trong số bảy người đàn ông mặt mày không nhìn rõ, chỉ nhận thấy có người cao ốm như cây tre, có người lùn tịt. Họ ngồi im phăng phắc trên lưng ngựa, đôi mắt hướng về phía trước, tuyết nhiên không để ý tới lão lùn đầu to và Quách Tường chút nào cả.

Đi được một quãng xa có người bị con ngựa què, phải dừng lại để đổi con tuần mã khác, và tiếp tục đi về hướng Tây Bắc.

Quách Tường thấy mười người này, người nào cũng lộ vẻ danh ác, không ai lương thiện tí nào nên nghĩ thầm:

- Lúc nãy ta nghe tiếng hô hét từ xa đưa lại ... "Cái gì gọi là Tây Sơn Nhất Khuất quý mười đã đến chín..." Trước mặt ta chín người, nếu cả lão lùn đầu to vào, thì ra bọn này là Tây Sơn nhất Khuất quý ư. Lẽ nào... Tống Ngũ bảo ta đừng đi....Nừu đi sẽ xảy ra dữ nhiều lành ít... Tống đại thúc bị người đánh trọng thương trước mặt trước mặt ta mà ta chẳng tin, lại nghe lời lão lùn đầu to, dẫn thân vào cuộc phiêu lưu vô nghĩa! Giờ nhìn lại mới rõ bọn này quá dữ.

Còn lão lùn đầu to đã hứa mang ta đến gặp Thần Điều Đại Hiệp, chẳng lẽ lão ta lại có tà ý, thì đâu tỏ ra thân thiện như vậy.

Thời gian trôi như chớp mắt, đoàn người ngựa đã lướt qua hơn mười dặm đường, lại nghe phía trước có tiếng hô to:

- Dừng lại

Trên mười con ngựa đều dừng bước. Nhìn về phía trước thấy người dẫn đầu đã gò ngựa đứng trên cái gò nhỏ. Gã quay đầu con ngựa đê đối diện với mọi người.

Quách Tường nhìn thấy lão này muốn xỉu, nhưng nhìn kĩ lại tức cười.

Nguyên con người lão quá lùn và cực kỳ xấu xí. Lão có chòm râu dài rất quái dị, dài bằng thân hình của lão ta xuống bụng ngựa, đôi mi xéch ngược, da mặt nhăn nheo, tướng mạo thật khác khổ phong trần.

- Dừng lại!

Lão râu dài này cất tiếng cười bảo:

Từ giờ đến Mã Bình phải vượt qua ba chục dặm đường nữa. Nghe nói Thần Điều Đại Hiệp võ công chẳng kém, ta nên nghĩ cách mà hạ nó, và bảo thủ sanh mạng cho Tây Sơn Nhất Khuất quý của chúng ta!

Lão phụ nhân nói:

- Xin đại ca ra lệnh.

Lão râu dài nói:

- Theo ta nghĩ hãy dùng kế xa luân để gây chiến. Đây là cái thế thượng phon của chúng ta! Có thể thắng Thần Điều Đại Hiệp!

Quách Tường nghe nói cả kinh và ngẫm nghĩ:

- Theo lời bọn này nói chuyện thì chúng là kẻ thù của Thần Điều Đại Hiệp!

Lão phụ nhân nói tiếp:

- Thần Điều Đại Hiệp có một bản lĩnh chân thật, chẳng phải người ta đồn nhảm đâu? Thất đệ! Trong bầy quý của chúng a chỉ có ngươi là có gặp mặt gã. Vỡ ngươi hãy nói rằng về võ công của Thần Điều Đại Hiệp cho mọi người nghe.

Với một thân hình như trụ đồng, gã đại hán cất tiếng đáp:

- Tôi đã gặp Thần Điều, nhưng chưa giao đấu với nó, theo như nhận xét của tôi... tôi thấy Thần Điều Đại Hiệp có vài điểm tà vậy!

Lão thiếu phụ áo đỏ quần hồng thúc ngựa lên phía trước và nói:

- Thất cả! Ngươi đi đâu để gặp Thần Điều Đại Hiệp mà kết oán, kết thù, hãy nói ra cho minh bạch, để chúng ta hội bàn xem, rồi động thủ không muộn!

Gã đại hán cả giận nói:

- Thề đồng sanh đồng tử với Tây Sơn Nhất Khuất quý, thì Thần Điều Đại Hiệp dĩ nhiên là kẻ địch rồi, đừng nói là ta sẽ rút lui hay nhượng bộ?

Gã ốm nhom như cây tre, giọng nói như người chết, cất tiếng bảo:

- Ai nói rút lui? Điều này Cửu muội có hỏi đâu, ta chỉ cần hỏi ngươi đã tạo ra chuyện gì rắc rối với Thần Điều! Và ngươi đã đưa Tây Sơn Nhất Khuất Quý đến Sơn Tây ranh giới để làm gì?

Gã đại hán cả giận nói:

- Người ở trong nhà nhìn ra nào có biết gì? Thần Điều Đại Hiệp đã cắt mất lỗ tai của ta. Lời mềm yếu chẳng nói, chỉ chọc giận lẫn nhau! Như vậy đâu có được gọi là anh hiền em tốt.

Nói xong gã bỏ cái khăn quấn trên đầu xuống, bao nhiêu tuyết đóng trên vành khăn rơi xuống đất.

Thực đúng theo lời gã nói: Hai vành lỗ mũi của gã bị cắt mất.

Chín người trong nhóm Tây Sơn Nhất Khuất quý đều cả giận, đều ồ lên nguyên rửa máng, có người la hét như sấm, ai ai đều thề quyết tử với Thần Điều Đại Hiệp.

Thiếu phụ áo đỏ quần hồng cất tiếng nói:

- Thất đệ! Tại sao y cắt lỗ tai của người? Người đã phạm lỗi gì? Hay người ton hót với phụ nữ trong nhà của y, phải vậy không?

Một người vẻ mặt rất vui, cất tiếng nói:

- Thất ca! Có phải Thất ca ton hót với đàn bà con gái trong nhà người ta chẳng? Nếu đúng như vậy thì đừng có trách người ta gọt đầu!

Người vừa nói tướng mạo rất kỳ dị, đặc biệt là trong lúc giận dữ, nhưng vẻ mặt vẫn vui cười.

Quách Tường chăm chú nhìn, thấy cái miệng cười hàm tiếu, cặp mắt long lanh, dù cho gặp một hiểm nguy hay lo rầu, gương mặt này vẫn tươi như hoa nở đầu xuân.

Gã đại hán nói tiếp:

- Chẳng phải! Chẳng phải! Có một ngày kia tôi và vợ chánh của tôi cùng với bốn cô vợ nhỏ, có chuyện xích mích giữa các bà vợ nhỏ, trong gia đình nổi lên cơn sóng dậy ba đào, các bà mang dao gươm ra sử dụng, nào ngờ trời xui khiến cho Thần Điều Đại Hiệp đi ngang qua nhà tôi. Quý vị cũng biết con người của Thần Điều nhàn nhã, thích làm việc bao hàm, gã liền lên tiếng khuyên nhủ, cô thiếp thứ năm của tôi danh tranh hơn thiệt, đã vậy hán mỉm cười nói với cô này, và cô này cười trả lại một cái độc chưa?

Thiếu phụ áo đỏ quần hồng cười lên và nói:

- Ha! Tôi biết rồi, Thất ca đã nổi cơn ghen không muốn cho nó cười chứ gì?

Gã đại hán nói:

- Tôi mà ghen à? Nhưng tôi không muốn người lạ xen vào công việc nhà của tôi! Cho nên tôi sẵn cầm cây gậy đánh vào mặt cô thiếp thứ năm gãy lia ba cái răng cửa. Do đó mới gây ra lý sự với Thần Điều Đại Hiệp!

Quách Tường nghe nói mấy lần nhện không được cất tiếng nói vô lễ? Thì gã đối với người như thế cũng vừa lắm rồi!

Mọi người nghe dứt câu quay mặt về nhìn thấy Quách Tường là cô gái còn quá nhỏ lại to gan lớn mật đến thế, dám chọc giận con quý này.

Quả nhiên đại hán nổi giận xung thiên hét to:

Ngươi còn con nít mà dám xía vô câu chuyện của ta! Ngũ ca! Đứa con gái nhỏ này là ai?

Lão lùn đầu to nói:

- Nó yêu câu gặp Thần Điều Đại hiệp! Ta mang nó theo để xem mặt, vì ta đâu quản công lao?

Gã đại hán nói:

- Tốt lắm. Để tôi dạy cho nó một bài học?

Nói xong gã đại hán vung cây roi đánh ngựa, nhắm vào đầu Quách tường đánh xuống.

Quách Tường chẳng chịu thua đưa roi ra đỡ, hai cây roi quán nhau.

Gã đại hán dùng sức mạnh trì lại thực mạnh. Quách tường cảm thấy có một sức mạnh kinh hồn kéo chui nhủi về phía trước, chỉ còn nước buông lỏng cây roi, bàn tay nằng tê buốt.

Gã đại hán đoạt được cây roi ngựa, toan dùng roi đập mạnh vào đầu Quách tường.

Bỗng nghe lão râu dài hét to:

- Thất đệ! Thời giờ gấp rút phải lê đường, đứa con gái nhãi ranh kiến thức bao nhiêu mà Thất đệ muốn hơn thua!

Gã đại hán hoảng sợ thâu hồi cây roi lại không tấn công Quách Tường.

Lão râu dài lại nói:

- Bọn ta là Tây Sơn Nhất Khuất quý! Trời chẳng kiên, đất chẳng nề, thì còn sợ người nào nữa! Quách Tĩnh, Hoàng Dung danh rền bốn biển, chưa chắc là ta nề vì, cô gái nhỏ kia ngươi đừng có nói lắm lời nhiều chuyện, ta sẽ bỏ người xuống đầu ngựa tức khắc!!!

Lão ta quay đầu sang đại hán nói tiếp:

- Thất đệ! Muốn nên bực đại trượng phu hễ ngã được là đứng được. Như ta đây Trường Tu quý, người đời quen gọi "lão râu dài", đã nhiều lần bị người ta chém giết đều lướt khỏi. Còn đôi vành tai của ngươi bị cắt đứt câu chuyện ra sao?

Gã đại hán tiếp:

- Tôi nói đến lúc tôi đánh gãy ba cái răng của cô thiếp, thì Thần Điều Đại Hiệp cất tiếng cười ha hả và chuyển người đi. Cô thiếp nhỏ của tôi thật là bất hảo, thấy gã sắp đi nằng kêu giật lại và khóc âm ỉ. Bấy giờ nằng không muốn ở với tôi nữa, vì sợ cô vợ lớn của tôi hành hạ. Thần Điều quay đầu lại và hỏi tôi:

- Cô gái này nói đúng sự thật chăng?

Tôi đáp:

- Ngươi muốn thiệt là thiệt? Muốn giả là giả? Ta coi ngoại hiệu là "cấp thần quý", giết người chẳng kể số. Ngươi chẳng nghe người ta nói hay sao?

Gã Thần Điều Đại Hiệp mặt mày biến sắc và bảo như ra lệnh:

- Người chẳng vui lòng lấy cô thiếp này thì chẳng nên lấy người ta làm thiếp nữa!

Tôi cười ha hả và nói:

- Tôi lúc đầu thì vui lòng lắm, còn bây giờ chẳng còn ưa thích tí nào. trai năm thê bảy thiếp thì có việc gì hy hữu đâu... Còn ta chỉ có bốn người thiếp thôi! Thì có gì là là ...

Gã Thần Điều Đại Hiệp liền nói:

- Như ngươi chính là bọn vô tình vô nghĩa! Trên đời này độc có mấy người tên như ngươi! Chuyên làm chuyện khổ sở cho đàn bà con gái!

Đột nhiên y rút trong người ra con dao ngắn và chộp đầu tôi cắt thiệt hai vành tai rồi còn ấn lưỡi dao nhọn vào bụng tôi rồi hét to:

- Để ta mổ ruột ngươi xem lòng dạ ngươi thế nào mà có tâm tánh như thế ấy?

Quách Tường nghe đến đây cả sợ, muốn hét lên một tiếng, nhưng cố dần kìm. Ngà đưa mắt nhìn về bên Tây Sơn Nhất Khuất quý thấy người nào cũng lộ vẻ trầm ngâm và hiện lên nét mặt đầy hung ác.

Nàng dợm nói một tiếng "tốt lắm" thì đã nghe gã đại hán tiếp tục nói:

- Trong lúc nguy hiểm này, vợ lớn và bốn cô tiểu thiếp của tòi quy trước mặt gã cầu xin dung mạng cho tôi! Cô thiếp thứ ba và thứ tư cất tiếng khóc ồ. Thật là giả tạo!

Tôi quá tức giận và hét to:

- Thần Điều Đại Hiệp! Ngươi hãy xuống tay, ngươi hãy giết ta mau đi! Tây Sơn Nhất Khuất quý, âm hồn chẳng bao giờ tan, sẽ đeo đuổi mãi mãi.

Gã nhíu mày nhăn mặt, hướng vào năm cô vợ của tôi nói:

- Cái phường vô ân bạc nghĩa! Các ngươi còn muốn xin mạng sống cho nó ư!

Năm cô vợ của tôi tro tro như tượng đá. Gã lại nói tiếp:

- Tốt lắm! Hôm nay ta chẳng giết ngươi và nhấn nhủ cùng bọn Tây Sơn Nhất Khuất quý, vào đêm cuối tháng, ta sẽ đợi chúng nó ở Mã Bình. Con quý "nhất khuất" nào tận số hãy đến gặp ta mà hầu chuyện! Còn nếu chẳng đủ can đảm hay bận việc gì thì cả bọn Tây Sơn Nhất Khuất quý hãy đến Sơn tây mà tìm ra. Lúc ấy các ngươi sẽ không còn sống sót trở về! Mọi người nghe nói dứt câu chuyện, ai cũng đều suy nghĩ mà chẳng nói gì cả.

Trong chốc lát lão phụ nhân lại nói:

- Gã dùng loại đao kiếm gì... và võ công của gã theo môn phái nào?

Gã đại hán nói:

- Thần Điều Đại Hiệp chỉ còn cánh tay trái và không có cầm binh khí gì cả?... Võ công của gã ... tôi đã nhận xét rất kỹ... nhưng không biết môn phái nào!

Lão phụ nhân lại nói:

- Đại ca! Thất đệ bị người ta chế phục, tay chân lại cao diệu như thế, ắt là hấn theo phái võ tà môn nào đó! Theo tôi nghĩ lấy nhiều thắng ít. Bây giờ đại ca ra mặt chống với "hấn", tôi và Ngũ đệ ở ngoài ám trợ. Ta lấy ra ba chống một, ta cứ liên tục đả kích thì "hấn" khó bề mà thi triển võ công.

Ông già râu hay Trường Tu quý cúi đầu nghĩ ngợi giây lát, đoạn lắc đầu nói:

- Thần Điều Đại Hiệp tên tuổi cũng khá lớn! Hôm nay ra mặt gây chiến với chúng ta, ắt là nó lo liệu trước cả rồi. Vỡ thì tôi và muội ra mặt nghinh chiến, còn ngũ đệ và Lục đệ thì đột kích sau lưng, Cửu muội thì xạ ám khí, Thập đệ thì phóng độc khí. Tam đệ, Tứ đệ thì dùng địa đường đạo mà sát phạt dưới chân, Thất đệ, Bát đệ thì cầm binh khí dài mà kích vào. Cốt ý làm cho gã rung động tâm thần. Tân Sơn Nhất Khuất quý từ khi kết bái tới nay, ít có khi động thủ một lượt mười người! Hôm nay là lần thứ nhất, nếu như hạ nó không xong, thì bây giờ giả chúng ta đều thành quý thiệt hết cả...

Lão lùn đầu to cất tiếng bảo:

- Đại ca! Theo tôi nghĩ mười người mà đánh một người, thắng chẳng ai khen, nếu mà trong giới võ lâm hào kiệt biết được họ sẽ cười mãi chúng ta.

Lão phụ nhân nói:

- Lúc Thần Điều Đại Hiệp chết rồi, còn con gái nhãi ranh này ta giết nó luôn, thì câu chuyện đêm hôm nào ai biết nữa mà nói!

Khi lão phụ nhân này dứt lời bà ta vung tay ra quật mạnh vào Quách Tường.

Lão lùn to đầu lật đật giữ tay áo rộng che trước mặt Quách Tường, thì một mũi ám khí đã rẹt vào tay áo của ông.

Lão lùn to đầu cất tiếng hét lên:

- Nhị tử! Cô em nhỏ này của tôi mang đến, tử tử không nên làm hại đến tính mạng nó...

Và ông quay sang Quách Tường bảo:

- Quách tiểu cô nương! Nếu cô nương muốn gặp Thần Điều Đại Hiệp thì câu chuyện tối nay người phải hứa không được nói với ai cả. Nếu người cãi lại thì thiệt hại đến thân nghe chưa!

Quách Tường đã quá kinh sợ, lại quá uất ức nên thâm tưởng:

- Lão thái bà này nữ dùng ám khí độc hại ta, nếu không nhờ chú lùn cứu thoát, thì ta sẽ chết tức khắc.

Nàng nhỏ nhẹ trả lời:

- Tôi chẳng nói gì cả!

Lão phụ nhân lại nói gắt:

- Người dám bênh kẻ lạ, mà không nể vì mười anh em sao?

Lão lùn đầu to nói:

- Thần Điều Đại Hiệp đã xuất hiện trong giới giang hồ trên mười năm. Tôi chỉ nghe nói chớ làm gì quen biết được mà bênh vực? Vả lại, gã là một

người cô độc chẳng nói với ai chuyện gì, ngày tối quanh quẩn bên con chim Điều làm bạn!

Nói đến đây lão sợ có chuyện lời thôi nữa, nên kéo cương ngựa và hét to:

- Chạy mau lên!

Mọi người cũng như lão, giục ngựa phi rất nhanh, và lão lùn đầu to cho ngựa chạy song song bên Quách Tường bảo nhỏ:

- Tối nay hễ mọi người đánh nhau, người hãy ở kế bên ta nghe chưa?

Quách Tường se sẽ gật đầu... Vì nàng cũng biết rằng bọn này tay nhám tựa gai, lòng dạ như sài lang hổ báo, câu chuyện chưa có gì đã vội ra tay độc thủ, trong bọn thập quý chỉ trông cậy vào lão lùn đầu to mà thôi, vì ông này có vẻ lo lắng nói riêng cho nàng mà cố giấu kỹ chín người trong nhóm Nhất Khuất quý.

Quách Tường ngồi trên lưng ngựa, lẫn lộn với mọi người và cũng giục vó buông cương như nam tử, lòng vẫn ái ngại, luôn luôn lo nghĩ đến Thần Điều Đại Hiệp.

Trước mặt nàng là bọn Tây Sơn Nhất Khuất Quý mỗi người võ lực cao thâm, Thần Điều võ công tuy mạnh, nhưng làm sao địch nổi cả mười?

Nàng nghĩ thầm:

- Nếu cha mẹ ta có gập đi ngang qua đây, thì nhất định cứu tử cho Thần Điều!

Bấy giờ phía trước mặt bỗng nghe tiếng con rống từ khu rừng đưa ra, và ba con ngựa hí lên inh ỏi, dùng dằng chẳng chịu đi. Có con đứng hẳn lại quay đầu ra phía sau như muốn chạy trốn.

Gã hán tử ốm như cây tre, quát mạnh roi da vào hông ngựa hét to lướt tới khu rừng trước mặt.

Lão phu nhân cả mắng:

- Loài súc sinh vô dụng! Nghe tiếng mèo rừng kêu đã sợ sệt còn làm gì được?..

Bầy ngựa bị mọi người tra roi, nên phải lướt tới khu rừng. Khi mọi người vừa vào trong độ mười trượng. Thấy cây cao bóng mát, cây cỏ xanh ngắt, trông rất sầm uất...

Bỗng nhiên có tiếng hét lạnh lạnh như từ cõi âm đưa lại:

- Các ngươi là ai, dám cả gan xâm nhập vào đây trong đêm tăm tối. Vạn Thú Sơn trang không thể tiếp kẻ vô danh!

Tây Sơn Nhất Kiếm quý đều dùng ngựa. Chỉ thấy một người đứng bên vệ đường, dưới chân có một cặp mãnh hổ cực to nằm phủ phục.

Bầy ngựa nghe tiếng hai con cộp "gầm rống" liên hồi, liền nhảy dựng lên.

Ông già râu gò cương ngựa và nói:

- Tây Sơn Nhất Khuất quý lỡ đi qua quý địa, mà không kịp hỏi thăm trước, xin quý vị tha lỗi.

Người lạ mặt đối diện "A" lên một tiếng kinh ngạc và nói:

- Quý vị là Tây Sơn Nhất Khuất Thập quý ư ?

Ông già râu dài đáp :

- Chính phải. Hôm nay chúng tôi có chuyện cần giải quyết, muốn mượn đường qua Mã Bình, lúc trở về sẽ ghé tạ tội !

Tây Sơn Nhất Khuất Quý vốn rất kiêu ngạo không coi ai ra gì, thường khi nói chuyện với người khác ít khi dùng thứ ngôn ngữ khách sáo. Thế mà hôm nay đầu lĩnh của chúng dùng lời lẽ êm dịu như thế là do hai nguyên nhân. Một là Vạn Thú sơn trang các nhân vật ở đây rất lợi hại, hai là để dành sức lực đối phó với Thần Điều Đại Hiệp, cho nên chúng chẳng tị hiềm tiểu tiết mà tỏ nhượng bộ.

Người lạ đối diện nói:

- Các vị đợi trong giây lát!

Rồi gã cất tiếng nói thật to vào trong rừng.

- Đại ca! Tây Sơn Nhất Khuất quý muốn mượn đường qua Mã Bình, lúc trở về ghé tạ tội.

Bây quý nghe người kia lặp lại lời nói này đều lấy làm bất bình, và nghĩ thầm :

- Đừng mong chúng ta trở về đây tạ tội, đấy chẳng qua là lời nói khách sáo mà thôi. Chưa bao giờ Tây Sơn Nhất Khuất Quý biết cúi đầu trước người nào.

Nên biết rõ bọn Tây Sơn Nhất Khuất Quý mỗi người đều võ nghệ kinh người, đã cắt huyết ăn thề. Lúc đầu chỉ có vài người, sau quy tụ đến mười tên. Cho nên tiếng đồn lan rộng về khí thế cùng hung cực ác của chúng.

Mấy năm về trước chúng ẩn trú tại Thiểm Tây, Tấn Nam đã những nhiều tung hoành, giới võ lâm không ai muốn gây sự với chúng. Nếu đêm nay chúng không có ước hẹn với Thần Điều Đại hiệp thì không bao giờ dùng lời lẽ khiêm tốn như vậy, mà trái lại sẽ gây ra một trận dầu sôi lửa bỏng.

Bỗng nghe từ trong rừng sâu vang dội tiếng lách cách và có tiếng người nói :

- Tạ tội làm gì ? Không thể cho ai đi qua con đường trong Vạn Thú Sơn Trang.

Bây quý nghe đến đây cả giận, gã hán tử ốm cao như cây tre cười lạnh lãnh và nói to :

- Tây Sơn Nhất Khuất Quý gặp đường là đi, không cần ai nhường hay cho phép gì cả.

Nói xong gã giục vó buông cương thúc mạnh con ngựa đi về phía trước.

Người lạ tay tả vung ra, vẩy đôi mãnh hổ rượt theo truy cản.

Gã cao ốm như cây tre cả kinh dừng lại, cũng may cho gã giỏi về môn mã ky, nên không bị con ngựa hất nhào xuống đất. Đôi chân gã kẹp chặt hông ngựa và kèm giữ chiếc yên, hai tay rút ra hai cây trường thương nhắm ngay đầu mãnh hổ phóng tới.

Con mãnh hổ bên tả trúng phải mũi thương rống lên inh ỏi, thì con mãnh hổ bên hữu đã nhảy chụp vào yên ngựa. Cả ngựa lẫn gã cao ốm đều té nhào xuống đất.

Gã lồm cồm đứng dậy và hét to :

- Quý bạn lấy vũ khí ra mau !

Vừa hét xong, cây thương bên tả lao mạnh vào con mãnh hổ bên tả, tay bên hữu kích con hổ bên hữu, cứ thế tả xung hữu đột mà chẳng nhìn về phía trước, vì gã dùng thế Song long phục uyên để đả kích mãnh hổ.

Người đối diện cất tiếng kêu lanh lảnh :

- Người cả gan đả thương mấy con mèo nhà ta ! Ta nhất định không để yên cho người thoát khỏi đây, vì mọi việc xảy ra do người gây sự ! Bớ Vô thường quý ! Người hãy bỏ đôi thương nơi tay xuống cho mau!

Gã hán tử ốm như cây tre, nghe người ta gọi đúng ngoại hiệu của mình nên thất kinh nói :

- Tôn giá là ai ? Vạn Thú Sơn Trang lúc trước tại Tây Lương, vì sao đòi qua Tấn Nam ? Tôn giá bảo tôi bỏ đôi thương xuống đất ắt có sự dung tình chăng ?

Người đối diện nói :

- Vạn Thú Sơn Trang là nhà của ta, việc gì phải bảm báo với Tây Sơn Nhất Khuất Quý ? Tây Lương không ở yên, nên ta dời về Tấn Nam. Đại ca ta cấm mọi người qua lại khu rừng này không phải là khách khí đâu. Vì tam ca ta lâm bệnh, không muốn người lạ đến quấy rầy, nào ngờ.. nào ngờ ..

Nói đến đây người đối diện ngừng hẳn, và nhanh như chớp hoành thân đến sát Vô Thường Quý, thò tay chop nhanh cây trường thương.

Vô Thường Quý không ngờ được gã xuất thủ bất ngờ như thế, nên dùng hết sức để đoạt lại.

Hai tiếng "rắc" nổi lên, cặp trường thương gãy ra làm bốn đoạn. Vô Thường Quý hai cái cán và người lạ cầm giữ hai đầu thương, làm mọi người bên ngoài vô cùng thán phục công lực của hai người, vì cây trường thương này làm bằng thép cứng.

Bọn Tây Sơn Nhất Khuất Quý vô cùng rúng động. Vị thủ lĩnh của bảy quý là Trường Tu Quý cất tiếng nói to :

- Tôn giá có phải Bát Thủ Tiên Hầu Sử gia không ? Còn Kim Giáp Sư Vương bệnh tình ra sao ? Bây giờ chúng tôi có công việc gấp xin hẹn lại đêm mai sẽ gặp nhau nữa.

Nói về Vạn Thú Sơn Trang là một khu rừng đầy dã thú, mà chủ nhân là năm anh em trai họ Sử, nuôi dạy các ác thú này.

Người anh cả là Bạch Ngạch Sơn Quân Sử bá Uy (cọp trán đỏm)

Người thứ hai là : Quản kiến Tử Sử Trọng Mãnh (beo gấm)

Người thứ ba là Kim Giáp Sư Vương Sử Thúc Cương (sư tử lông vàng)

Người thứ tư là Đại Lực Thần Sử Quý Cường (voi)

Người thứ năm là Bát Thủ Tiên Hầu Sử Mạnh Kiện (khỉ tám tay)
Sử Mạnh Kiện chính là người đang đứng trước mặt mọi người.

Năm anh em họ Sử được tổ tiên truyền dạy thú rừng, tuy một dòng máu nhưng tâm tính thông minh và ngu tối khác nhau.

Trong nghề tập thú rừng, nếu biết được rành rẽ, cũng là một môn võ xuất thần nhập hóa, vì phải tùy theo từng loại ác thú mà luyện tập.

Nước Trung Hoa xưa nền võ thuật đều rút tía trong các loài cầm thú, vì mỗi loại đều có một thế võ tự vệ mà không loài nào giống loài nào.

Năm anh em họ Sử từ lúc nhỏ đã theo đoàn thú làm quân ngũ, và học tập cá tính mỗi loài, dần dần lớn lên làm thầy dạy lại chúng.

Riêng về Sử Thúc Cương, năm hai mươi tuổi vào núi săn thú, gặp được dị nhân truyền dạy các thế võ bí hiểm, lại truyền vào cơ thể một nội lực thần công, đến lúc trở về nhà Sử Thúc Cương đem truyền lại cho anh em.

Anh em họ Sử mỗi ngày vào núi săn bắt các con thú sơ sinh, dần dần đầy rẫy cả trang trại. Nhờ bầy thú đủ loại nên võ thuật của họ ngày càng tiến vượt bậc.

Vạn Thú Sơn Trang dần dần nổi tiếng trên khắp giang hồ, do đó những tay giang hồ và các giới võ lâm hắc, bạch đều đặt cho anh em họ Sử cái ngoại hiệu "Hổ Bắc Sư Tượng Hầu" để tượng trưng mỗi chữ là hiệu của năm anh em.

Trong năm anh em thì Sử Thúc Cương là người giỏi võ nghệ hơn cả.

Lúc bấy giờ Trường Tu Quý nghe nói Sử Thúc Cương đau bệnh thì lấy làm khoan khoái, lão so võ nghệ của năm người này thì chỉ e ngại mỗi Sử Thúc Cương.

Hôm nay "Hổ Bắc Sư Tượng Hầu" đã mất hết chữ "Sư" tức là Kim Giáp Sư Vương, thì Tây Sơn Nhất Khuất Quý đâu còn sợ gì nữa.

Do đó Trường Tu Quý mới dám ước hẹn tối mai sẽ lại đây.

Bát Thủ Tiên Hầu Sử Mạnh Kiện nói :

- Tốt lắm, vậy tối mai vào giờ Tý, anh em tôi sẽ tụ hội tại cánh rừng này đón chờ đại giá.

Nói xong Sử Mạnh Kiện vòng tay xá vào Trường Tu Quý một xá.

Hai khúc thương gãy bay theo cái xá tay của Sử Mạnh Kiện lướt ngang qua mình Trường Tu Quý và bay vào rừng sâu.

Trường Tu Quý ngây ngất trước thủ đoạn của gã mà nghĩ thầm :

- Tại sao gã phóng hai khúc thương gãy vào trong rừng, và mấy anh em họ Sử lại lẫn lẩn trong rừng làm gì ?

Trường Tu Quý tuy thắc mắc, song chẳng dám nghĩ ngợi lâu, nên vòng tay hướng vào Sử Mạnh Kiện nói :

- Chúng tôi Tây Sơn Nhất Khuất Quý xin cáo từ.

Nói xong đôi chân thúc vào bụng ngựa cho chạy về phía trước.

Bát Thủ Viên Hầu Sử Mạnh Kiện gọi to :

- Chậm lại ! Đại ca tôi cho quý vị thông thả qua rừng, các vị đã nghe rõ chưa ?

Trường Tu Quỷ thúc cương giục con tuấn mã chạy lẹ về phía trước, mà chẳng đáp lời. Bỗng nhiên phía trước có tiếng cười vang dậy từ góc rừng hướng Tây Bắc đưa đến, đồng thời lại nghe hơi khói nồng nặc từ phía trước bay lên.

Hai người nói nhỏ :

- Tại giữa rừng sâu tiếng gì kêu như quỷ ? Hay họ muốn tìm Nhất Khuất Quỷ ? Tienég kêu quỷ này không dè quỷ tổ tiên nó ở đây !

Đúng là tiếng quỷ kêu ! Nguyên có hai con quỷ đã rời hàng ngũ, lúc Sử Mạnh Kiện và Trường Tu Quỷ nói chuyện, đó là đệ thất Tang Môn Quỷ và đệ thập Tiểu hiểm Quỷ, hai quỷ này đã dụng lửa đốt rừng.

Khi ngọn lửa bốc cao, cả hai hoảng kinh kêu to và chạy ra nhập bọn, tựa hồ như cả hai gặp chuyện gì kinh khủng lắm.

Trường Tu Quỷ hỏi :

- Chuyện gì thế?

Tang Môn Quỷ nói :

- Cọp to, cọp to, một trăm đầu...hai trăm đầu !

Sử Mạnh Kiện thấy lửa bốc cháy, mặt mày biến sắc, cả giận kêu lên :

- Đại ca ! Nhị ca ! Hãy lo chữa lửa ! Nhường cho bọn quỷ đi ! Hãy mau lên kẻo không kịp.

Bỗng nhiên trước mặt mọi người xuất hiện một con thú nhỏ, từ khu mật lâm chạy tuôn ra và phóng rất nhanh ra khu rừng bên ngoài.

Con thú này không lớn lắm, song bốn cái chân thực dài, châu thân trắng xóa, cái đuôi đen sậm và dài như đuôi ngựa. Bảo là mèo rừng thì không giống mèo rừng, chó lại không giống chó...

Sử Mạnh Kiện hô to :

- Cứu Vĩ Linh Hồ chạy ra đây !

Và phi thân đuổi theo. Bên trong khu rừng tiếng hò hét vang dậy, pha lẫn sự gấp rút và sợ hãi.

Lại nghe tiếng động mạnh từ khu rừng cao vang ra, tựa hồ như cọp gầm mà không phải cọp gầm, như sư tử rống mà không phải sư tử rống, chính là giọng hú của một người, giọng hú này cực kỳ chất chúa.

Quách Tường nghe tiếng hò hét vang rền, có cảm tưởng như sau lưng có luồng gió lạnh đưa đến.

Rồi một tiếng hú nổi dậy, phía dưới mặt hiện ra vô số thú dữ, kêu hét, gầm rống vang trời, nào là cọp già, sư tử, beo gấm, voi, đười ươi, dã nhân... xuất hiện rất đông, có hàng ngũ từng loại. Bầy thú đua nhau chạy ra khỏi khu rừng.

Lại nghe có người nói to :

- Đại ca qua Đông Bắc, Nhị ca qua Tây. Tứ đệ lùi lại Tây Nam.

Tiếng nói này giống hệt tiếng hú lúc nãy.

Quách Tường thấy một vài bóng người đen đen xuất hiện lẹ như chớp rời khỏi mặt lâm phi vun vút ra ngoài.

Nàng biết sắp có việc nguy hiểm xảy ra, nên quày cương ngựa chạy ra khỏi mặt lâm.

Đại Đầu Quỷ cả sợ kêu to :

- Quách cô nương ! Chẳng nên chạy bậy!

Và lão giục ngựa đuổi theo!

Quách Tường ra khỏi khu rừng, trước mặt nàng là một phong cảnh thiên nhiên cực kỳ diễm lệ, một cánh đồng bằng tuyết phủ trắng xóa, có năm người đang dẫn bảy thù rừng phân chia đội ngũ ra Đông, Tây, Nam, Bắc để bao vây một vật gì. Mà bảy thú này được huấn luyện rất kỹ, cho nên nhiều ác thú mà không con nào chống lại con nào.

Quách Tường nửa sợ nửa vui, thấy các đội dã thú lần lượt khép chặt vòng vây, đột nhiên có một bóng trắng xẹt ra rất nhanh thoát khỏi vòng vây và chạy về phía Quách Tường, giống như con chó nhỏ.

Quách Tường cả kinh nhìn không chớp mắt, đôi tay giữ chặt cương ngựa.

Con thú nhỏ còn cách nàng độ vài trượng, lập tức dừng lại và giương đôi mắt nhỏ như minh châu nhìn nàng. Đôi mắt long lanh tuyệt đẹp, như một đốm lửa hồng trong đêm tối.

Anh em họ Sử kêu to :

- Cừu Vĩ Linh Hồ ! Cừu Vĩ Linh Hồ ! Nó ở bên này.

Bảy thú như sơn băng địa liệt đổ xô về phía nàng.

Quách Tường hoảng sợ vì thấy bảy thú đến bên mình, liền giục ngựa thối lui, không ngờ con ngựa quá sợ hãi run lên bần bật, không chạy được nữa, đôi chân lão đảo và ngã quỵ xuống đất.

Quách Tường run sợ không kém và nói :

- Bảy thú đi đến đây, đập thân thể ta nát ngườu, và da thịt sẽ biến thành bùn.

Nàng vội vã rời yên ngựa chạy ra ngoài, mũi nàng ngửi phải một luồng gió lạnh muồn nôn mưa. Bảy thú dữ đông như thác lũ cuộn cuộn chạy qua nàng, phút chốc xa dần.

Lúc bấy giờ bọn Tây Sơn Nhất Khuất Quỷ sắp ra khỏi rừng.

Trường Tu Quỷ nói :

- Anh em họ Sử võ công tối diệu, theo ta nghĩ cũng không đáng sợ mà chỉ ngại bảy súc sanh độc ác của chúng. Tối nay chúng ta phải dành sức đối phó với Thần Điều Đại hiệp. Hãy chạy mau anh em !

Lão phụ nhân thúc ngựa đến ngang Trường Tu Quỷ nói :

- Tốt lắm ! Tối nay giết xong Thần Điều Đại hiệp, ngày mai về đây mặc sức nướng sư tử, xào lão hổ!

Cả bọn võ ngựa phi nhanh ra khỏi ven rừng.

Bồng nghe có tiếng cộp gươm và sư tử rống vang dậy, bầy thú đuổi về hướng mấy người này, phân bày đội ngũ trông rất chỉnh tề. Vài con sư tử rống nghe muốn vỡ mật.

Trường Tu Quỷ biến sắc nói to :

- Nguy to ! Chúng ta hãy chạy mau !

Thì đã nghe ba bề bốn bên đã thú cất tiếng gươm rống, kêu inh ỏi mà bầy Tây Sơn Nhất Khuất Quỷ bị kẹt giữa vòng vây.

Trường Tu Quỷ liền bảo mọi người nhảy xuống ngựa, chia ra năm hướng và cầm chặt khí giới đề phòng đã thú tấn công.

Mỗi người đứng một hướng, trong mười người kết thành một vòng khá rộng.

Bấy giờ Đại Đầu Quỷ mới kêu Quách Tường bảo :

- Quách cô nương ! Người trở về mau kẻo lâm nhiều chuyện nguy hiểm.

Quách Tường nói :

- Thần Điều Đại hiệp đâu ? Ông bảo đưa tôi đi gặp Thần Điều Đại hiệp mà !

Đại Đầu Quỷ nói :

- Người chẳng thấy ác thú đây rầy đó sao ?

Quách Tường nói :

- Có gì mà sợ ! Ông hãy tìm chủ nhân Vạn Thú Sơn trang mà thuyết đạo lý cho họ nghe. Vì chúng ta còn ước hẹn với Thần Điều Đại hiệp ! Nói một chút có tổn công bao nhiêu ?

Đại Đầu Quỷ nhăn mặt nói :

- Không được ! Tây Sơn Nhất Khuất Quỷ có bao giờ nói đạo lý với ai ?

Bấy giờ năm anh em họ Sử mang bầy thú trở lại. Năm người đều mặc áo da hổ cừu dài, chỉ còn cách Tây Sơn Nhất Khuất Quỷ độ sáu bảy trượng. Họ bèn dừng lại.

Năm anh em Sử Mạnh Kiện cất tiếng nói :

- Vạn Thú Sơn Trang và Tây Sơn Nhất Khuất Quỷ không hề mất lòng, tại sao các vị phóng hỏa đốt rừng làm sây mất con Cửu Vĩ Linh Hồ của ta ?

Quách Tường nghe trong giọng nói hàm chứa sự phẫn nộ ghê gớm nên nghĩ thầm :

- Con thú nhỏ lúc này thỉnh thoảng cũng tìm ra, có gì mà những người này có vẻ lo sợ như vậy ? Con thú nhỏ có bộ lông trắng này là Cửu Vĩ Linh Hồ sao ? Nó có công dụng về việc gì ?

Lão phụ nhân áo đỏ quần hồng nói :

- Công việc hôm nay là do sơ sót của Sử thị huynh đệ, Vạn Thú Sơn Trang tại Tây lương lập nghiệp đột nhiên lại đòi ra Sơn Tây. Những khách qua lại đường này trong đêm tối thì ai mà liệu được. Khi không đem lời trách cứ người đi đường sao phải ?

Bách Ngạch Sơn Sử bá Uy hét to :

- Có sự hôm nay không có gì để lý luận. Tây Sơn Nhất Khuất Quỷ sẽ không còn sót một tên nào ở đây !

Đoạn hét lên một tiếng đầy căm hờn và song chưởng vung ra như muỗi cái vút hổ, chụp xuống người Trường Tu Quỷ. Bàn tay chưa chạm vào người, đã có luồng gió cực mạnh thổi tới.

Trường Tu Quỷ thối lui một bước, và nghiêng mình qua bên tả với ra sau lưng rút ra cây gậy sắt, quét mạnh vào đôi tay Sử bá Uy.

Sử bá Uy chiêu thế thật mạnh, thân hồi được đôi tay hổ trảo, bị cây thiết trượng đánh vào, làm nóng ran cả đôi bàn tay, nếu trễ một chút thì đã gãy lia.

Sử bá Uy cả kinh nghĩ thầm :

- Mấy năm qua Tây Sơn Nhất Khuất Quỷ nổi tiếng khắp giang hồ, thực chẳng sai!

Chàng liền rút trong mình ra cặp song câu chằng đều nhau, tay hữu cầm một cái câu nặng 18 cân, tay tả cầm một cái câu nặng 17 cân, thực là một môn vũ khí trầm khiếp. Đôi câu như muôn ngọn đèn vàng tua tủa tấn công vào Trường Tu Quỷ.

Gậy thép của Trường Tu Quỷ cử lên đỡ, hai người giao chiến với nhau rất ác liệt.

Bấy giờ Quản kiến tử Sử Trọng Mãnh tay cầm ống ngân quản, một mình đánh với hai người. Người thứ nhất là Thôi Mạnh Quỷ, tay cầm đại đường đao, người thứ hai là Tang môn Quỷ tay cầm song thương, hai người này công kích Sử Trọng Mãnh kịch liệt.

Đại Lực Thân Sử Quý Cường với Điều Tử Quỷ lão phụ nhân này tam cầm trường can tuyền, cái roi dây cực mạnh, song không thể nào buộc được Đại lực thân. Sử Quý Cường nhảy tới nhảy lui hò hét, làm cho Điều Tử Quỷ không thể nào thi triển công phu cho được.

Bát thủ tiên hầu Sử Mạnh Kiện tay cầm phán quan bút, chống lại cây chùy bát giác của Đại Đầu Quỷ. Sử Mạnh Kiện sử dụng phán quan bút rất ảo diệu, đưa ra các chiêu số tinh kỳ làm cho Đại Đầu Quỷ chống trả lúng túng.

Lão phụ nhân áo đỏ quần hồng tức là Điều tử quỷ thấy Đại Đầu Quỷ như thế, liền cử song đao nhảy lên tiếp ứng.

Trong sân tuyết, mười người chia làm 4 nhóm, tranh nhau sanh sát, đả thương. Tuyết tủa lên ngàn ngụt vì các vết chân bay nhảy của họ, mà khó quyết định phân thắng về ai.

Trong nhóm Tây Sơn Nhất Khuất Quỷ còn lại sáu người không nhảy ra giao chiến, họ thấy đối phương chỉ còn Kim Giáp Sư Vương Sử Thúc Cương chỉ có đôi tay không nhìn trợn thế, kể bên có con sư tử cực lớn nằm phục dưới chân.

Vẻ mặt của Sử Thúc Cương vô cùng mệt mỏi, khí sắc bệnh hoạn.

Nếu lấy một địch một, Tây Sơn Nhất Khuất Quỷ sẽ thắng thế rõ rệt, đảng này anh em họ Sử cất tiếng gọi bày thú tràn vào như nước lũ bao vây Tây Sơn Nhất Khuất Quỷ, do vậy bày quỷ bị núng thế.

Tiểu hiểm quỷ đưa mắt nhìn thấy thú phục khắp nơi, lòng lo ngại chẳng yên, liền tính thầm :

- Bây giờ chỉ còn một thế chót là phun độc khí, làm cho ác thú mờ mắt, mới có thể thoát được khỏi vòng vây.

Mười người giao đấu với nhau rất lâu, Trường Tu Quỷ và Sử bá Uy hai người giao chiến cầm đồng, võ công và nội lực tương đương.

Lão bà Điều Tử Quỷ đưa ra những chiêu số biến ảo rất kỳ diệu, can trường tuyến biến thành vòng nhỏ to, Sử Quý Cường hoa mắt không nhìn thấy gì cả, bị một vòng tròn vào cổ, gập tay Sử Quý Cường không có giây nào có thể trối nổi, nên Điều Tử Quỷ thu hồi sợi can trường tuyến.

Đại Đầu Quỷ và Tiểu Tử Quỷ họp lại để đả kích Sử Mạnh Kiện, nếu Sử Mạnh Kiện không có những chiêu số tuyệt diệu thì đã nguy rồi.

Bỗng nhiên Đại Đầu Quỷ cất tiếng kêu to như sấm động. Tiểu Tử Quỷ lại cất giọng trầm cười nói lảng nhãng.

Nhị quỷ cố ý làm rối loạn tinh thần đối phương.

Sử Mạnh Kiện có nghe anh em giảng về loạn tâm pháp, cho nên chàng diêm nhiên chiến đấu như không nghe gì cả. Ba người càng đánh càng hăng, có bao nhiêu chiêu số đều đem ra sử dụng.

Bên này Thôi mạng quỷ với Tang môn quỷ bị Sử Trọng Mãnh dùng Ngân Quán tấn công tới tấp. Sử Trọng Mãnh đã dùng hết các chiêu số kỳ ảo, ba người đánh nhau rất lâu, đột nhiên Tang Môn Quỷ cử song thương đâm mạnh vào Sử Trọng Mãnh, mũi thương sấp đến mình, chàng cử Ngân Quán ra đỡ vệt về phía dưới.

Nguyên cây thương này bị gãy mất cánh nên rất yếu. Tang Môn Quỷ có nhiều kinh nghiệm giao đấu nên không luống cuống, tay tả đưa mũi thương ra đỡ, tay hữu thâu mũi thương về và sẵn đà đâm mạnh một nhát, đôi tay cử song thương vùn vụt bao quanh người như một luồng hào quang che chở thân mình.

Lúc này Đại Trách Quỷ đã chạy vòng ra ngoài và lén lấy ra một cỗ bài bằng thép, vung lên tấn công Sử Trọng Mãnh.

Cỗ bài thép này có năm lá, mỗi lá được cán ra thật mỏng, xâu lại như một sợi xích sắt. Mới thoát nhìn như viên gạch, nhưng khi chạm vào binh khí nào của đối phương là môn binh khí này phải rơi tức khắc.

Quách Tường đứng bên ngoài thấy trời sắp sáng mà Tây Sơn Nhất Khuất Quỷ mãi mê chiến đấu với anh em họ Sử chẳng thôi, nàng nghĩ đã quá giờ hẹn với Thần Điều Đại hiệp, lại sợ Thần Điều Đại hiệp phiền mà đi mất thì nàng còn chưa được gặp.

Càng nghĩ càng nôn nóng nhưng nàng không nghĩ ra cách nào để cản cuộc giao đấu vô vị này.

Nhìn thấy đàn mãnh thú hung bạo đang nằm mọp xuống đất, vây thành một vòng dày và rộng với vô số dã thú.

Tây Sơn Nhất Khuất Quỷ liều chết giao chiến với năm anh em họ Sứ, ngặt vì bầy thú bao vây, thêm cho bầy quỷ một sự nguy hiểm khôn lường.

Trong tình thế này mười quý đều lo ngại như nhau, lão phụ nhân Điều Tử Quỷ muốn dùng dây trói Sứ Quý Cường, nhưng trước sau gì cũng không bắt được gã.

Điều Tử Quỷ muốn bắt cho được Sứ Quý Cường để uy hiếp anh em họ Sứ, xua đuổi bầy ác thú, nhường đường cho Tây Sơn Nhất Khuất Quỷ đi.

Sứ Quý Cường võ công tuy cao hơn Điều Tử Quỷ nhiều, nhưng bà này sử dụng binh khí quái dị, chiếm được chút ít tiện nghi, hai người giao đấu bằng nhau không hơn không kém.

Điều Tử Quỷ muốn bắt Sứ Quý Cường cũng là một điều khó lắm vậy.

Tiểu hiềm quỷ thấy tình cảnh này, nếu kéo dài sẽ bất lợi cho Thập quý, đánh mãi mà không bao giờ thắng được, chỉ dùng gian kế thì may ra có lối thoát thân.

Suy nghĩ xong, Tiểu hiềm Quỷ hô to :

- Nhị tử ! Có tôi đến giúp.

Đoạn rút binh khí trong lưng ra, hướng đến Sứ Quý Cường bước tới.

Sứ Quý Cường đang giao đấu với Điều Tử Quỷ, nhìn thấy Tiểu hiềm Quỷ lướt tới, thực là hợp với tâm ý, liền nói to :

- Lại càng tốt !

Rồi đồng cương nhắm ngay đầu Tiểu hiềm Quỷ bủa tới.

Tiểu hiềm Quỷ nghiêng mình qua một bên, đưa đôi roi lên đỡ, một tiếng "chát" vàng lên, roi đứt làm hai đoạn.

ác hại thay, Sứ Quý Cường đâu ngờ được, khúc roi gãy ra bay một lớp phần hồng như làn sương mỏng, Sứ Quý Cường ngây ngất và lão đảo ngã quy.

Điều Tử Quỷ lấy cuộn dây dài ra, cột nhanh đôi chân Sứ Quý Cường.

Nguyên đôi roi của Tiểu hiềm Quỷ khoảng giữa có giấu phẩn độc, gặp trường hợp nguy hiểm, đưa cán roi ra ngoài gió, gặp luồng gió đẩy bụi phẩn độc vào mặt đối phương, trong chốc lát mê man là giết được liền.

Trường hợp của Sứ Quý Cường lại trúng phẩn độc nặng hơn, vì chàng chặt mạnh vào cán roi làm cho phẩn độc văng ngay vào mặt.

Quách Tường thấy vậy nói to :

- Người lấy nguy kế đả thương người, đâu có gọi là trang hảo hán được ?

Sứ bá Uy, Sứ Trọng Mãnh, Sứ Mạnh Kiện cả ba thấy Sứ Quý Cường thất thủ, vừa lo sợ vừa tức giận, nhưng khổ nỗi bị quân quỷ bao vây, đâu có phép phân thân ra giải cứu được ?

Quách Tường nhìn thấy hai bên giao đấu, chẳng binh ai cả.

Nhìn thấy Tiểu hiềm Quý chiêu số chẳng phân minh, nàng nhin không được mới lên tiếng chỉ trích.

Lúc bấy giờ lại nghe một tiếng rống thật to của một người. Kim Giáp Sư Vương Sử Thúc Cương từ từ đứng dậy, cất giọng trầm trầm bảo :

- Hãy thả tứ đệ của ta !

Sử Quý Cường hôn mê bất tỉnh, Điều Tử Quý dùng sợi dây dài trói chặt chẽ cả hai tay, còn sợ chàng tỉnh dậy, nên đưa hai ngón tay điểm vào hạ huyết của Sử Quý Cường, cười to và nói :

- Nếu người đuổi bầy thú, nhường đường cho chúng ta thì ta sẽ thả gã lập tức.

Nhìn thấy Sử Quý Cường đôi mắt lờm lờm, da mặt vàng quánh, chạy nghiêng ngửa như chực lão đảo, hiện rõ còn bệnh hoạn rất nặng nên chẳng ai sợ.

Quách Tường thấy Sử Thúc Cương lão đảo chạy về hướng quân quý, nghĩ rằng :

- Họ vì tình anh em cho nên không kể tấm thân bệnh hoạn mà nghênh chiến với địch, thực là trang hán tử trung thực.

Nàng hô to rằng :

- ý ! Người có bên nặng, không nên dao động chân tay !

Sử Thúc Cương hướng vào nàng lắc đầu nói :

- Đa tạ hảo ý của tiểu cô nương !

Đôi chân chàng lão đảo bước từng bước đến chỗ Sử Quý Cường.

Tiểu hiềm Quý ngó Điều Tử Quý, ngâm bảo hai người tả hữu đi đến trước để cầm giữ gã.

Hai người đi đến gần bên Sử Thúc Cương, bốn tay đưa ra một lượt, lại nghe Sử Thúc Cương rống lên một tiếng to, tay tả phạt ngay đầu vai Điều Tử Quý, tay hữu chém vào trên lưng Tiểu hiềm Quý, cả hai nghe như búa tạ bổ vào thân mình, đôi chân lão đảo té quỵ, hoảng hốt đề khí chạy ra ngoài.

Sử Thúc Cương không đuổi theo. Hai người mặt biến sắc, mồ hôi đổ ra như tắm, đầu gối người bệnh này lợi hại dường ấy.

Sử Thúc Cương lê mình đến giải huyết cho em. Chàng đứng lên, ngó thấy cuộn dây can trường tuyền của Điều Tử Quý còn đó liền nhặt lên xé thành nhiều khúc vụn

Sử Quý Cường bị trúng độc, không làm thế nào tỉnh được. Sử Thúc Cương nhú mày hét to :

- Mang thuốc giải độc ra mau !

Tiểu hiềm Quý cười nói :

- Người thâu hồi mấy con súc sanh đi, ta sẽ mang thuốc giải độc cho người !

Sử Thúc Cương hừm một tiếng, lão đảo chạy ra hướng Tiểu hiềm Quý. Tiểu hiềm Quý đã bị một đòn, nên thoái bộ chạy dài.

Sử Thúc Cương trong mình bệnh nặng, không thể rượt theo được, tuy vậy chàng cố vận khí vào chân, chạy theo Tiểu hiềm Quỷ.

Khi Sử Thúc Cương đến gần, Tiểu hiềm Quỷ nhảy ra giao đấu với chàng.

Còn bốn quỷ kế cận cũng xách gươm đao ra đâm chém Sử Thúc Cương.

Tuy đau bệnh, nhưng chưởng lực của Sử Thúc Cương mạnh bạo vô cùng, quật văng một lưỡi đao, vì thế nên ngũ quỷ chẳng dám lại gần .

Quách Tường suy nghĩ :

- Gã này trúng phải sương độc, chẳng nên để lâu.

Nghĩ xong, nàng ngồi xuống, gõ lên một mảnh tuyết lớn để trên trán của Sử Quý Cường, và bốc một vài hoa tuyết bỏ vào miệng Sử Quý Cường. Chất độc này là hơi sương độc, không có tác dụng lâu lắm, chỉ chốc lát là tỉnh.

Quách Tường làm thử, không ngờ cứu được Sử Quý Cường. Cũng vì cơ thể của Sử Quý Cường đang lúc trai tráng, gặp chất lạnh thấm vào đầu, lần lần tỉnh lại, lập tức lồm cồm ngồi dậy. Chàng đưa tay lên dụi vội đôi mắt và nhìn về phía trước, thấy ngũ quỷ đang vây Sử Thúc Cương đả kích dữ dội, chàng liền tung mình lên phía trước hét to :

- Tam ca ! Hãy nhường chúng cho em !

Đoạn chàng đưa nhanh tay ôm ngang hông Tiểu hiềm Quỷ.

Sử bá Uy đang giao chiến với Trường Tu Quỷ, kẻ song câu, người thiết trượng, trông rất dữ dội. Sử bá Uy thấy Sử Quý Cường tỉnh dậy, trong lòng mừng rỡ, cất tiếng hú liên hồi.

Bầy thú đang nằm phục bên ngoài, nghe tiếng hú truyền lệnh, cả bầy đều đứng dậy một lượt, mở đầu cuộc chiến đấu với bầy quỷ.